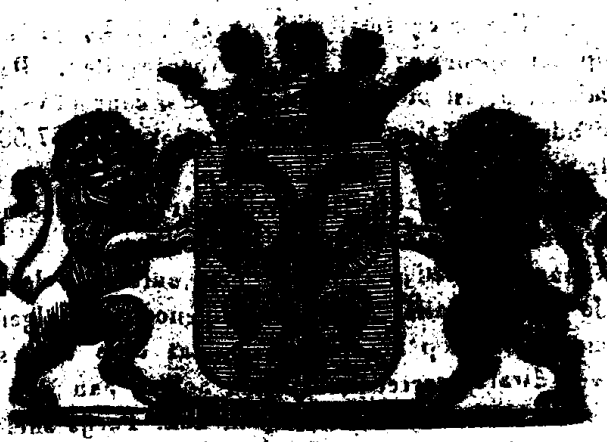

ARBEIDERSCHIE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal in de week verschijnt, is ten belien van de Dingsdag, Donderdag, Vrijdag en Zaterdag, is 75 in de drie maanden.

WOENSDAG 25 MAAKT.

De prijs der Advertentien is een cent per 57 regels, f 1.00, en voor elke regel daaroven 20 centen, behalve 35 centen voor elke plaatsing.

Is een ontwerp, dat niet aangenomen is, verworpen?

Men zal ons misschien, bij het lezen derzer vraag, over onze onnoozelheid uitlachen, als die niet schijnen te weten, wat de meest duidelijke boerenjongen beslist. Inderdaad, het is niet verwonderlijk, dat twijfel onderheest, dat bij het oordeel verwerpt, die het niet aangenomen heeft. Wanneer wij, echter, nazien, hetgeen daarvoor, zoo vroeger als nu, weder, bij de herziening van het reglement van orde, de Tweede Kamer is aangevoerd, ontdekt men spoedig, hoe voorbarig men zich op het gezonde menschenverstand verlatende, oordeelde. Er bestaan hier wanhoopen, geheime zwarigheden, welke het alleen den ingewijden gegund is naar waarde te schatten.

Bij de herziening van het reglement van orde, hebben de ultra-voorzigtige of hemaande leden der Kamer, die gekozen tot herziening, de Kamer niet mogen herzien, in dat reglement niet durven zetten, dat, bij staking van stemmen, het voorstel verworpen zou worden. Neen, dat streed hun met de grondwet; deze vorderde tot elk besluit meerderheid van stemmen, dus zoo wel tot verwerping als tot aanneming. De meerderheid van de leden der Kamer vond die aanneming zoo juist, dat zij meende er zich mede te moeten vereenigen.

De minister van Justitie, die de Kamer een ontwerp heeft, der te genwoordige leden zich niet kan vereenigen: nu is het zeker niet aangenomen, maar daarom is het niet verworpen. De Kamer heeft de Kamer geen woorden van dezelfde beteekenis, — integendeel, zij verschillen zeer van elkander. Waarin? De Kamer heeft zich de moeite niet gegeven de gronden der zijne onderscheiding bloot te leggen, waarschijnlijk uit vrees, dat anderen die taak toch niet begripen zouden. In onze oogen heeft die meening al den schijn eener procureurschicane, eener praktijks spitsvindigheid. Wie ter wereld toch heeft er immer aan getwijfeld of hij een voorstel, hetwelk hij niet aannam, verworpen? In het niet-aannemen ligt het verwerpen opgesloten. De grondwet voltrekte meerderheid van stemmen vordert voor alle besluiten,

zoo volgt daaruit van zelf, dat elk voorstel, hetwelk die voltrekte meerderheid niet op zich heeft kunnen vereenigen, verworpen is: want die niet-aanneming is het antwoord op het verzoek tot aanneming.

Wanneer de grondwet bepaald had, dat het voorstel, bij staking van stemmen, verworpen zou worden, zou iedereen zeggen, dat de grondwet ook hier weder eene overtollige bepaling bevatte, want dat het wel van zelf spreekt, dat hij, die zich met de hem gedane vraag niet vereenigt, die van de hand wijst. Artikel 38 der belgische constitutie bevat zulk eenen onnoodigen regel, waarschijnlijk ten einde eene herhaling te voorkomen van hetgeen men daaromtrent bij de Staten-Generaal had zien geschieden. Daardoor alleen ook laat zich het bijvoegen dier geheel overbodige bepaling verschoonen.

Wanneer het de meening der grondwet was, dat het voorstel, dat niet aangenomen, maar ook niet verworpen geacht moest worden, — heeft zij eene ongerijmdheid gewild, daar tusschen niet-aannemen en verwerpen geen middenweg te vinden is. Zij heeft, daarenboven, zich aan het gevaar, om in zulk eene moeilijkheid te vervallen, moedwillig blootgesteld, waat daar, zoowel vóór als na 1830, de leden der Kamer een effergetal uitmaken, is hier geene uitkomst mogelijk. Het ontwerp blijft in alle eeuwigheid hangen tusschen hemel en aarde: noch aangenomen noch verworpen.

Hoe heeft de ultra-voorzigtige commissie tot niet-herziening van het reglement van orde zich uit deze moeilijkheid gered? Men vestige wel de aandacht op het vernuftig uitgedachte middel, dat alle verdiensten heeft, behalve die van nieuwhed en juistheid. De uitvinding is, dat men de beslissing tot den volgenden dag zal uitstellen. Men rekent op overloopers. De verschillende partijen kunnen leden van elkander trachten te werven en aldus den volgenden dag met nieuwe troepen den strijd hervatten. Maar wanneer zich den volgenden dag hetzelfde verschijnsel openbaart, wat dan? Ja wat dan? Zal men het weer uitstellen en zoo dag na dag de natie, gedurende eene gansche zitting, op het schouwspel eener staking van stemmen vergasten, tot dat een der leden zijne overtuiging aan zijne verveling, om dagelijks over het-

zelve te moeten stemmen, ten offer brengt, of wel tot dat de minister zijner overtuiging geweld aandoet, en, ten einde enkele stemmen der tegenpartij te winnen, zijn stelsel wijzigt, op het gevaar af van misschien even zoo veel der voor hem gestemd hebbende leden te verliezen? In zulke onoplosbare moeilijkheden vervalt men, wanneer men den weg van het gezond verstand verlaat, en uit bekrompenheid of chicane-geest zich hersenschimmige bezwaren schept. Het spel is, echter, in de handen der behouders, voor hunne leer van volharding in het verkeerde en gebrekkige, ten hoogste gevaarlijk; want wanneer hunne meening juist is, bewijzen zij dan niet de noodzakelijkheid eener grondwets-herziening, tot de verklaring van welke noodzakelijkheid zij niet eens hebben willen medewerken?

Buitenlandsche berichten.

ZWITSERLAND.

Zurich, 28 maart. Op de kortzuchtige opgewondenheid, veroorzaakt door de communistische geschiedenis, is na plotseling eene geheele stilte gevolgd. De overheid is, volgens bij voortdaring zeer werkzaam. De verpakkings der „politische grondstellingen“ van Freichler worden voor den rechter-voorzitter verhoord en dan weder op vrije voeten gesteld: de verspreiding, welke op eenige wijze aan de verspreiding hebben deel genomen, worden over de grenzen gezet. Deze handelwijze der regering moet eerder als onwettig beschouwd worden, dewijl de „politische grondstellingen“ niet verboden zijn en tegen Freichler, den schrijver derzelve, tot nu toe geene de minste actie is ingesteld geworden. Geleef vroeger de opgewondenheid kunstmatig was, nu is het ook de tegenwoordige stilte. Het wetsontwerp tegen de communistische woelingen is publiek gemaakt en de Züricher pers zwijgt er schier geheel van. Een toch grijpt het ontwerp nog dien te ons geheele staatsleven in; het is niets meer en minder dan eene aanranding van de inbreuk op eene de gewichtigste rechten onzer constitutie, de vrijheid der drukpers en vrijheid van bijeenkomsten. De taktiek onzer partij-bladen is overigens zeer ligt te verklaren. De „liberale“ pers is geheel in handen der regerings-partij; de ondergeschikte bladen praten de „Neue Züricher Ztg.“ na en deze staat weder onder den onmiddellijken invloed van Furrer; Furrer en zijne vrienden schrijven zelve in dit blad. Het is alzoo begrijpelijk, dat de Neue Zür. Ztg. met het ontwerp zeer terreden is, en omdat deze hetzelfde mede op billijk oordeelt, zoo zijn alle overige bladen, behalve één, van dezelfde meening. Bij alle redacteuren onzer liberale bladen agra op winstgewaste staatsambten en deze ontvangt men thans slechts door Furrer's invloed, den vader van het wets-ontwerp. De conservatieve drukpers staat, — met uitzondering van één orgaan, hetwelk zich ook verkeert tegen het ontwerp verzet heeft, — onder het gezag van Bluntschli. Na wa, echter, Bluntschli de eerste,

